

На звітно-виборних комсомольських зборах Кіровоградської швейної фабрики, які відбулися в листопаді минулого року, швею-мотористку Тамару Сторожук було обрано секретарем комітету комсомолу підприємства. Вона є також членом бюро міського ЛКСМУ та кандидатом у члени обкому ЛКСМУ, делегатом на XIX з'їзд комсомолу України.
На знімку: Тамара СТОРОЖУК.

П р и й м а ю твій виклик, Євгеніє

КОЛИ зустрічаєш людину, життєві шляхи якої чимось схожі з твоїми, завжди буваєш приємно здивований. Саме так і зі мною було, коли я прочитала в газеті розповідь Євгенія Гордійчука з Бобринського району. І насправді, біографії наші майже однакові.

Так само, як і вона, я зі шкільної партії пішла працювати в радгосп, так само загартовувалася у буднях трудових. Тільки, можливо, мені трохи легше доводилося. Бо завжди поруч зі мною знаходилася мати — мій найперший друг і порадник. Ми разом з нею відгодовували свинопоголів'я, разом роздумували над тим, як кращих успіхів досягти. Спочатку зняли з відгодівлі 650, потім 800, 900 і, нарешті, 1000 голів свиней. А згодом вирішила я укрупнити групу до 1300 голів.

Гаряче підтримав тоді мій задум завідувач фермою Микита Павлович Кравченко. Зразу ж і групу виділив. Та були в селі і скептики, які не раз мене збивали:

— І куди ото рвешся? Навіщо тобі ця морка? Однак нічого не вийде. Засипишся.

Та все одно я була впевнена в перемозі. Он Ярослав Чиж, думалося неодноразово, зміг же вирощувати ціле стадо свиней. А я що гірша? Чи в мене руки не такі?

Що нелегко доведеться — це теж знала. Бо у нас з механізацією ще скрутновало. Руки — ось що нас завжди виручає. Та зате як радісно тепер усвідомлювати, що не осоромилася таки дотримала свого слова — 1300 голів свиней зняла з відгодівлі.

Але ж я — комсомолка, ударник комуністичної праці! Звісно, заспокоюватися на досягнутому — не в моєму характері. І тому в цьому році ще збільшу свою групу.

Запам'яталися мені слова Євгенія, звернені до мене: «Тримайся, Світлано, за першість вперто боротись буду». Так, я теж твердо заявляю: я не з тих, хто відступає. З радістю приймаю твій виклик, Женю, і відчуваю, що рік цей буде напруженим для нас обох.

Незабаром комуністи радгоспу прийматимуть мене в кандидати партії. Я з хвилюванням чекаю цього дня, який принесе мені нову радість. Але не тільки радість — нові турботи прийдуть, велика відповідальність перед людьми, перед Батьківщиною.

Та що б там не було, я твердо знаю: всі випробування витримаю.

С. БАРБА,
свинарка радгоспу Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату,
Знам'янський район.

У Президії Верховної Ради СРСР

Президія Верховної Ради СРСР утворила Державний комітет Ради Міністрів СРСР по лісовій, целюлозно-паперовій, деревообробній промисловості і лісовому господарству.
Президія Верховної Ради СРСР призначила міністра СРСР тов. Орлова Георгія Михайловича головою Державного комітету Ради Міністрів СРСР по лісовій, целюлозно-паперовій, деревообробній промисловості і лісовому господарству.

Книга для виборців

Видавництво політичної літератури випустило «Супутник виборця». В ньому популярно розповідається про те, як управляється наша країна, про велику співдружність братніх республік, права і основні обов'язки громадян СРСР. Довідник містить дані про розквіт радянської економіки, науки, культури, про зростання матеріального добробуту народу, про те, яким буде Радянський Союз через 20 років.

До збірника включено витяги з різних законодавчих актів, цінні статистичні відомості, схеми, таблиці, уривки з художньої літератури та публіцистичних творів. Усе це показує блискучі досягнення радянського народу. В книзі вміщено матеріали, які розкривають антинародну суть буржуазної демократії.

Тираж «Супутника виборця» — 100 тисяч примірників. (ТАРС).

На агітпунктах Кіровограда

У ВИБОРЦІВ, закріплених за агітпунктами Будинку вчителя, часто виникають різноманітні запитання. Вони звертаються до завідувачого агітпунктом Дмитра Онуфрійовича Ватульова, і він складає відповідний план. Після цього відбуваються бесіди, прочитуються лекції. Наприклад, нещодавно тут виступив із звітом-лекцією про перспективи розвитку міста Кіровограда, виходячи з рішень з'їзду, голова нової комісії міськвикон-

кому Микола Миколайович Берков.

Зустрічаються з виборцями агітатори Г. А. Блаженко, П. В. Кисельников, Н. М. Остапенко.

В. ЧУМАК.

ВАБИТЬ виборців затишна кімната агітпункту при факультеті фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. На столиках тут завжди є політична, художня і передвиборна література, свіжі газети і журнали.

Виборці знайомляться з Положенням про вибори до Верховної Ради СРСР, слухають бесіди про Конституцію СРСР.

І. КОЗЕНКО.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 10 (517)

Середа, 24 січня 1962 р.

Ціна 2 коп.

З великою вірою в ленінську справу

250 тисяч відвідувачів Будинку-музею в Ульяновську

УЛЬЯНОВСЬК, 21 січня. (ТАРС). Сьогодні як звичайно розчинилися двері будинку, де провів дитячі і юнацькі роки В. І. Ленін. Відвідувачі з почуттям глибокого хвилювання проходили по кімнатах, знайомлячись з матеріалами про життя Ілліча, всієї сім'ї Ульянових.

Нескінченний потік екскурсантів у Будинок-музей, що є філіалом Центрального музею В. І. Леніна. За останній рік тут побувало більше чверті мільйона чоловік. Серед них гості з зарубіжних країн — Чехословаччини, Польщі, НДР, Китайської Народної Республіки, Індії, африканських держав.

«Кожного разу, коли я приходжу в Будинок-музей В. І. Леніна, — записала в книзі відвідувачів жителя Ульяновська тов. Корякіна, — я відчуваю душевне хвилювання і благоговіння перед сім'єю Ульянових, перед їх мужністю і стійкістю в боротьбі за робітничий клас». «Я виношу звідси велику віру в ленінську справу, в справу, яку ми, люди старшого покоління, як естафету, передаємо молоді», — заявляє А. М. Пантофель, член ленінського призову партії з Онезького району Архангельської області.

Йдуть і йдуть люди — робітники, службовці, наукові працівники, студенти, школярі, кожний з них сповнений величезної любові до великого вождя, готовий віддати всі сили здійсненню ленінських заповітів, справі будівництва комунізму.

НАГОРОДИ — ПЕРЕМОЖЦЯМ

Про підсумки республіканського соціалістичного змагання комсомольських організацій, юніорів і школярів за вирощування високих урожаїв кукурудзи в 1961 році

(Закінчення. Початок див. № 5, 6 за 1962 рік).

V. Нагородити Почесною Грамотою ЦК ЛКСМУ з врученням грошової премії ланкових і начальників комсомольських агрегатів Кіровоградської області:

Вахника Євгена Івановича з колгоспу імені Леніна Рівнянського району.

Гниляка Сергія Івановича з колгоспу імені Леніна Олександрівського району.

Блажко Олену Пилипівну з колгоспу «Україна» Добровеличківського району.

Адаменко Раїсу Олександрівну з колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринського району.

Кущенко Людмилу Дмитрівну з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС Добровеличківського району.

Диньку Надію Павлівну з колгоспу «Україна» Бобринського району.

Шелігана Леоніда Клементійовича з колгоспу імені Леніна Олександрівського району.

VI. Нагородити путівками в Республіканський табір юних натуралістів бригадирів учнівських виробничих бригад:

Кравченко Ліду з Комишуватської середньої школи Новоукраїнського району.

Лупана Івана з Лозоватської середньої школи Ульяновського району.

Краснікову Віру з Першобирчанської середньої школи Олександрівського району.

Судак Ніну з Олександрівської середньої школи Олександрівського району.

Решетняка Василя з Родниківської середньої школи Олександрівського району.

Лементар Лідію з Голківської середньої школи Олександрівського району.

Ільченко Валентину з Данилобалківської середньої школи Ульяновського району.

Крижановську Тамілу з Йосипівської середньої школи Ульяновського району.

Барвінську Людмилу з Кам'янокринчанської середньої школи Ульяновського району.

Самборську Тамару з Кіровоградської середньої школи Хмельницького району.

Чопенко Олену з Петроострівської середньої школи Хмельницького району.

Сушко Євгена з Хмельницької середньої школи Хмельницького району.

Степанова Віктора з Клинівської середньої школи Кіровоградського району.

Моруженка Анаполія з Синьківської середньої школи Ульяновського району.

Це вироблятиметься в Кіровограді в 1962 році

ПОВНОВЛАДНО вступив у свої права шістьдесят другий рік. І в кожного, мабуть, є на нього і великі плани, і менші значні, але також потрібні — як-от, придбання речей важитку. Багато які з них вироблятимуться у нашому місті, вже починаючи з наступного року. Про це подбали підприємства місцевої промисловості. Ось перелік деяких видів нової продукції.

КУХОННИЙ КОМБАЙН

Хто з домогосподарок не мріє про машину, яка б молола м'ясо, перець, кофе, готувала салати й вінегрети, збивала вершки!

Таку машину вироблятиме завод «Більшовик». Весь цей комбайн буде складатися з ряду окремих вузлів, які встановлюватимуться на універсальному корпусі.

КІРОВОГРАДСЬКІ ЕЛЕКТРОПЛИТКИ

Перші кіровоградські електроплитки випустить у цьому році завод «Металіст».

НОВЕ ТРЮМО

Директор меблевого комбінату тов. Резніцький заявив, що у цьому році кіровоградці зможуть придбати в магазинах міста нове красиве трюмо, яке належатиме до першокласних меблів.

КИШЕНЬКОВИЙ РАДІОПРИЙМАЧ

Завод «Динамік» приступив до випуску нових спеціальних динаміків до кишенькових радіоприймачів, що працюватимуть на напівпровідниках.

Малогабаритний, зручний для користування приймач може працювати на довгих і середніх хвилях.

Г. ТОЛОК,
інженер облмісцевого пром.

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

СПОСТЕРІГАЧІ БЕЗЛАДДЯ

ІЗ ФЕРМСЬКОГО корпусу виходить струнка, блакитнонока дівчина. Це Валя Чередниченко. Поспішаючи, вона на ходу скидає з себе халат, набирає в нього солом'яної різки і знову прямує до приміщення.

Таку картину можна спостерігати часто на фермі четвертої бригади колгоспу імені Шевченка. Тут про людей не дуже-то турбуються. У доярок немає шкребниць, солом'яну різку не запарюють, хоч і є кормозапарник; на кожне приміщення всього по 1—2 ліхтарі. Через те, що не завозять паливо, доярки підмивають корів холодною водою. От все це і призводить до того, що від кожної корови тут одержують по 2,5—2,6 кілограма молока на добу.

Що й говорити, на дої мізерні. Та це не турбує ні завідувачого фермою Д. Пугача, ні бригадирів І. Цілуйка, ні членів правління. А як же молодь? — запитаєте ви. Адже, напевне, вона є на фермі? Звичайно, є. Та тільки змирилися дівчата з недоїлками. Вони навіть не знають своїх показників, а про те, щоб підсумки роботи висвітлювалися, ніхто не дбає. А навіщо, моваля, втручатися? Краще почекаати, поки хтось інший усе зробить.

Таке ставлення до справи — не випадковість. Адже з комсомольцями тут не працюють. Уже той факт, що групкомсорг Ліда Горбатюк протягом року жодних зборів на фермі не провела, багато про що говорить. Мало цікавляться роботою тваринників і члени комсомольського комітету, зокрема, його секретар т. Торпіль.

Працює, наприклад, в четвертій бригаді Марія Кравець. Дівчині ще й двадцяти немає, а вона вже не одну роботу змінила: і корів доглядала, і кукурудзу вирощувала. Зараз бичків відгодовує. А навесні збирається знову в ланку йти. Тут би і втрутитися комсомольцям, допомогти дівчині, розвіяти її сумніви. Та цього ніхто не зробив.

Байдужість — ось що характеризує окремих молодих шевчківців. Саме вона і є причиною того, що юнаки і дівчата колгоспу залишаються лише спокійними спостерігачами подій.

В. ЦВЯХ,
керівник корпункту «Молодого комунара»,
Компаніївський район.

ЗНОВУ В СТРОЮ

БАТЬКО Анатолія загинув на війні. Залишилося у матері двоє: шестирічна сестричка і Толя. Нелегке дитинство випало на їх долю. Мати цілими днями на роботі, а турботи по господарству лягли на одинадцятирічного хлопчика. А тут ще важко захворіла сестра...

Влітку Толя не відставав від колгоспників: працював у полі, на фермах, допомагав матері. А взимку вчився. Коли закінчив сім класів, вступив до школи ФЗН. І знову працював і вчився. Після десятирічки вступив до Київського державного університету на радіофізичний факультет. Закінчити не вдалось: захворів і повернувся додому.

Здавалось, над головою юнака зібралися чорні хмари невдач. Смерть коханої дівчини, вимушена непрацездатність, незакінчений університет — все це важко вплинуло на хлопця. Анатолій зневірився в житті, у всьому хорошому, став пиячити.

Та життя йшло вперед. Вимагало своєї праці, цілеспрямованості. Друзі не залишили Толю в біді. Допомогли влаштуватися на роботу, повернутися до справжнього життя. Підтримали йому дух і листи. Під

ВЕДЕ старшина ЗА НАСУ

СТАРШИНА запасу Сергій Крамаренко прибув у ваше розпорядження, — цитка відрпортував юнак.

— Що ж, товаришу старшина, — усміхнувся Анатолій Федорович Яровий, голова колгоспу імені 12-річчя Жовтня, і додав жартома: — Оскільки ви запасний, то в нас і посаду для вас знайшли. Будете ростити, як говориться у пісні, жито, пшеницю і всяку пашиницю. Згода?

— Хліборобська робота мені до смаку, — коротко відповів Сергій.

Новий агроном сподобався колгоспникам. Діло своє знає добре, а, головне, завжди з людьми, думку їх цінує. Особливо зблизився Сергій з молоддю. Коли в гуртку комсомольської політосвіти розпочалися заняття, його призначили туди пропагандистом. Розповіді Крамаренка завжди прості, дохідливі і обов'язково будуються на фактах з життя колгоспу. Саме тому комсомолія і молодь села розуміють свої завдання як будівників комунізму. П'ятнадцять комсомольців-механізаторів ведуть боротьбу за високі врожаї кукурудзи та інших зернових, добрі результати є і на тваринницькій фермі, де працюють молоді.

Та не тільки у труді і навчанні веде молодих комуніст Сергій Крамаренко. Показує він приклад і на сцені сільського Будинку культури. Жодний концерт гуртків художньої самодіяльності не відбувається без нього, і, мабуть, тому колгоспники часто жартують:

— Для старшини запасу будь-де знайдеться запасне місце.

В. БУРЛАЧЕНКО.
Устнівський район.

час зневірянь і душевного неспокою написав хлопець листа в «Комсомольську правду». Широ про все розповів. Йому відповіли численні, справжні товариші, друзі, з якими й зараз листується Анатолій Руденко. І Толя знову став актив-

ним комсомольцем, справжнім вожаком молоді. Юнак почав думати про навчання. Тепер він вчиться заочно в Київській сільськогосподарській академії.

— Хочу стати інженером-електриком, — говорить Анатолій, ділячись планами на майбутнє. А поки що працює електриком в своєму колгоспі. Не покидає і радіовузлу: адже це його улюблена справа. Юнака завжди можна бачити серед людей: розповідає про останні міжнародні події літнім колгоспникам або розмовляє з доярками

на фермах. Жоден цікавий вечір для молодих трудівників села, читачька конференція чи диспут не обходиться без Анатолія Руденка. Під час живих юнак допомагав механізаторам. Навіть його раціоналізаторську пропозицію запровадили. В комбайні «С-4» був неправильний зазор у деках. Толя розібрався, що було не так, і запропонував переробити. Любить Анатолія молодь. На звітно-виборних зборах його вдруге обрано комсомольським вожаком. Він член райкому комсомолу, був делегатом обласної комсомольської конференції. Всі дні його наповнені горінням. І не лише комсомольці, а всі односельчани Анатолія дуже поважають цього юнака — неспокійного, рішучого, впертого у праці і напроцуд широкого, людяного.

Л. ГРИМАЧ.
Колгосп «Комінтерн»
Голованівського району.

ХОРОШІ ЛЮДИ — ХОРОШІ СПРАВИ

НУ, БОРИСЕ, прокрутимо, — звернувся до Горбенка Олександр Михайлович Щербина, бригадир тракторної бригади.

Хвилинка, друга... І по полю, ще вкритому ранковим туманом, розноситься гуркіт мотора. Ще зовсім рано, але трактористи в зборі. Перевіряють машини, змащують, заправляють.

В бригаді Щербини майже всі молоді: комсомольці, комуністи. Ось Борис Горбенко. Зовсім ще молодий, але вже досвідчений механізатор. На обличчі причіплювача Василя Рядьового задоволення посмішка. Ще б пак! Трактора з Борисом підготували добре, значить, і день обіцяє бути хорошим.

А от причіплювач Михайло Ерклій хвилюється. Сьогодні він сам водитиме машину, бо тракторист Василь Дементев не працює. І бригадир, і товариші підтримують його порадою ширим словом. І їх впевненість передається йому.

Анатолій Лимонченко почуває себе вже справжнім трактористом. Ще в школі вивчав машину. В бригаду прийшов з посвідченням. І хоч працює причіплювачем, та завжди замінить будь-якого тракториста. От і тепер змінив Бориса Кононенка. Згодом і свою машину одержить.

Хороший у нас колектив, дружний, — говорить бригадир. — І працюють хлопці. При нормі виробітку 3,8 на тракторозміну виконуємо по 5,7 гектара. Мріємо поїхати до Гіталосу, повчитись комплексній механізації. Люди у нас такі, що все зробити з ними можливо. Головне, немає в бригаді підштовхувань, наказів. Кожен з механізаторів знає, що після роботи потрібно поставити машину на місце, почистити агрегат, своєчасно провести технічний огляд.

Не лише на ланах добре працюють механізатори. Люблять вони взагалі хороші справи робити. Уже рік росте фруктовий садок навколо бригади, є тут і кролеферма. А в вихідні дні бригада побудувала будинок, де буде і їдальня, і червоний куток, допомагала спорудити гараж.

Коли будував собі будинок Борис Кононенко, йому на допомогу прийшли всі члени бригади навіть з дружинами.

Хороший колектив у бригаді. Дивлячись на цих людей, відчуваєш, що комунізм недалеко.

А. ЧАЛИЙ.
Колгосп імені Комінтерну
Онуфривського району.

ПЕРЕСАДКА... Коли мусиш кілька годин чекати на станції поїзда (та ще вночі), час особливо уповільнює свою ходу. Встигаєш обдивитися приміщення вокзалу, обійти всі його закутки...

І раптом ви зустрічаєте знайомого, не маючи такого радісного випадку навіть у гадці. Отоді вже нескінченно вирицають ч пам'яті спогади, а за ними викидає розмова. Так трапилось і зі мною. Несподівано сержант з артилерійськими емблемами на погонах виявився моїм земляком з Новомиргородського району. Пам'ять все ж не зрадила мені, коли я вирішив заговорити з Борисом, наймолодшим з сім'ї Гончаренків, яка проживає в селі Шпаковому. Правда, знав я його підлітком, а тепер переді мною стояв ставний, змужнілий юнак.

— Іду ч десятиденну відпустку, — усміхнувся Борис. — Занудьгував уже за батьками, знайомими, за рідним селом.

А батьки сержанта — шановані люди у місцевому колгоспі імені Шевченка. Коли організовувалось колективне господарство, вони першими принесли туди свою згоду і невтомні трудові руки. Любов до праці Гончаренки вклали і своїм дітям. Старший син Іван загнудав сталевого коня — трактора, дочка Ганка після закінчення школи очолила ланку — і, мов пісня дзвінка, розійшлася у районі про неї слава трудова.

— А ким ти хочеш бути, Борисе? — запитав сина одного разу батько.

Мов не наважуючись одразу відповісти, син зосереджено подумав, а потім сказав:

— Давно вже непокоїть мене думка про шахтарське ремесло.

— Чим же тебе, сину, не вабить ненько-земля, чи може ч Шпаковому світу завузько? — батько не видав свого здивування.

— Дарма так думаєте, тату. Кожна людина, що птах — свій обирає політ. Я вважаю, добра людям принесеш у великій мірі, коли з мрією своєю здружишся.

— Слова правильні, та мрію свою ти наче уві сні виплекав. А чи не позадуєш, зустрівшись з нею в дійсності?

— Дивичку питаєте, тату. Ми ж не тільки з-за цікавості йдемо назустріч незнайомому, а й з тим, щоб подолати його. Саме це і приносить радість. А

Множать артільне БАГАТСТВО

РАДІСНО зустріли новий рік колгоспники артілі імені Чапаєва. Вони досягли неабиякої перемоги: у минулому році на 100 га угідь в колгоспі вироблено по 305 центнерів молока — на 5 центнерів більше зобов'язання. Виконано і план по продажу м'яса.

В усіх цих досягненнях — немала заслуга сільської молоді. В колгоспі всі добре знають Лесю Корчінську, Катерину Довгаленко та інших дівчат. Працюючи доярками, комсомолки одержують від закріплених корів високі надолі.

С. ВОЛОДИМИРОВ.
Компаніївський район.

СТРЕМЛІННЯ

КОЛИ Леонід закінчив восьмий клас Розсохваської школи, він довго не роздумував над своєю дальшою долею. Пішов у колгосп, на різних роботах трудився. Та неспокойний характер мав хлопець. Все це не по душі, йому хотілось щось значніше робити, бути в першій шерензі колгоспних трудівників.

Для вісімнадцятирічного комсомольця Леоніда Гурни не існує поділу праці на жіночу і чоловічу. Тому з охотою він прийняв групу телят на фермі. А восени, коли молочне стадо колгоспу поповнилось 14 коровами, він звернувся до завідуючого фермою:

— Поставте мене доярком. — Та що ти кажеш, — здивувався Дмитро Ільченко, — щоб люди сміялися? Молодий таник, а буденні корів доїти...

Та Леонід виявився непохитним у своєму прагненні. Дмитру Ільченку довелося задовольнити прахання комсомольця.

То було не пустою вигадкою юнака, а стремлінням робити корисну справу для суспільства. Ось уже три роки Леонід Гурна доглядає корів. Багато сил і знань доклав він, щоб вийти в число кращих тваринників артілі. І хоч Леонід має вже певний досвід, все ж читає зоотехнічну літературу, радиться з спеціалістами, досвідченими доярками. Це дало йому можливість добитись повної ліквідації яловості корів і збільшити продуктивність стада. Своє минулорічне зобов'язання — на доїти по 2225 кілограмів молока від кожної корови — Леонід виконав з честю.

Леонід Гурна здобув шану серед комсомольців не тільки як працьовитий товариський юнак і кращий дояр, а й як здібний агітатор і організатор молоді. На звітно-виборних зборах комсомольці виявили йому велике довір'я, обравши своїм вожаком. Правильним курсом іде по життю Леонід.

Ю. НЕПЛОШКІН.
Колгосп імені Леніна
Маловнісківського району.

Великим успіхом користується серед жителів селища Добровілля жіночий вокальний ансамбль районного Будинку служив доброму оцінку. На знімку (зліва направо): учасники жіночого ансамблю Галина ІГНАТЬЄВА, Любов ГРИНЮК, Галина ПІЩУЛКА, Любов КОВАЛЬОВА, Антоніна СКОРОХОД виконують українську пісню «Співають дівчата».

Турботи учнівської виробничої

КОЛИ Віра Щербина, керівниця учнівської виробничої бригади Новгородківської середньої школи, з трибуни районної наради передовиків назвала цифру 44,7, в залі зааплодували. Такий урожай кукурудзи навіть не всі колгоспи району одержали. А учні на відведеній їм в сільгоспартілі імені Леніна 43-гектарній ділянці добре доглянули гібридну «ВР-42». Ось і наслідки неопаті.

Успіх? Звичайно. Та все ж члени бригади незадоволені. — Ми могли б одержати набагато більше, — з гіркотою говорять вони. Що перешкодило цьому? Які умови склалися торік? Вони знову повторюються нині, і тому виникає потреба детальніше зупинитися на них.

Члени учнівської бригади ще з осені 1960 року хотіли розпочати підготовку до літніх польових робіт. — Виділіть площу, — звернулися вони до правління колгоспу. — Ми вже зараз будемо вивозити перегній. Але їм назустріч не пішли. Довгождані слова «оце ваші гектари» були вимовлені керівними дядями... аж влітку 1961 року.

жались старшокласники. — І ми тепер вчимося лише по плакатах. Яка користь від таких занять?

Керівники колгоспу згадують про школу лише тоді, коли їм доводиться кликати на підмогу. Але що особливо гірко для школярів — про них забуває і колгоспна комсомольська організація: секретар комітету комсомолу Віра Здір жодного разу не завітала в учнівську виробничу бригаду, не поцікавилась, що турбує майбутніх механізаторів, рілників, гваринників. А вони бажать брати участь і в комсомольських недільниках, і в інших масових заходах, які проводяться колгоспною молоддю.

Члени учнівської бригади гаряче беруться до роботи. Ось хоч би Станіслав Бардиш, Світлана Микитченко, Валентина Бахтіна. Вже й зараз видно,

що після школи стануть вони маяками в колгоспі. Добре трудяться й інші.

Але ж необхідно їх молоде завзяття правильно скерувати, усунути перешкоди з шляху. Це міг би зробити райком комсомолу, який, до речі, розташований недалеко від школи. Та комсомольські працівники ще не проторували сюди стежки.

Треба колгоспним комсомольцям подружитися з учнівською бригадою, проявити більше турботи, і тоді цей рік принесе такий врожай, якого розраховують досягти юні: по 60 центнерів гібридної кукурудзи на кожному з 40 гектарів. Але найголовніше те, що тепле слово старших друзів, вчасна порада і допомога сприятиме вихованню справжніх творців достатку.

А. КАЙДАШ.

с. Новгородка.

ВІРШІ ІВАНА ХОМЕНКА

Читачам не раз уже доводилося зустрічати поезію Івана ХОМЕНКА на сторінках республіканських газет і журналів, а в книгарнях — книжки нашого поета-земляка. «Дуби не хиліться», «Лірика та поеми», «Схід сонця» — ось основний творчий доробок поета. Для кожної збірки віршів І. Хоменка характерне широке коло тем, вміле поєднання філософських роздумів з теплим ліричним словом.

Зараз Іван Євтихійович видає нову книжку поезій «Підняті вітрила», працює також над збіркою віршів про нашого молодого сучасника.

Сьогодні пропонуємо увазі читачів кілька нових творів нашого земляка.

Вишня

Ранньою весною
Я узяв лопату.
Посадив старанно
Вишню біля хати.
Свіжою водою
Поливав коріння,
Щоб росла вишнина
Світла, як проміння.
Оббирав я гусинь,
Доглядав щоденно...
Стала моя вишня,
Ніби наречена.
Нарядилась гоже
В білі квіти пишні,
Молодик яскравий
Залицявся до вишні.
Цілував їй квіти
З вісі голубої,
Обвивав красуню
Жовтою фатою.
А вже влітку вишня
Платтячко зелене
Зодягла і руки
Простягла до мене.
Дарувала щедро —
Сипала в долоні
Повні, наче місяць,
Ягоди червоні.

Зима

Втерла осінні срібні сльози,
Степ навкруг дріма,
І вінчається з морозом
Молода зима.
У довгій платті білорізій,
У фаті ясній,
І вогнем яскраві зорі
Мерехтять на ній.
Опускає сонце струни
З неба до Дніпра,
А мороз біля красуні
З частя завмира.
То покрутить парубочі
Вуса чародій,
То загляне в світлі очі
Зимці молодій.
Як побачив з-за могил
Строгий вітерець,
Що вже стала зимка мила
З іншим під вінцем,
Буйним став, насупив брови
На своїм чолі,
Срібну зброю у діброві
Дістає з землі.
Білорізу хуртовини
Запрагає вимти
І жене через долину,
І реве й гримить.
Заржала хуртовина,
Стала на дуби
І мстпула по долинах
Гриву на дуби.

КНІВ. У червоних кутках цехів заводу «Транссила» є пересуні бібліотечки. Завідують ними на громадських началах робітники підприємства.

На фото: в бібліотеці механічного цеху. Громадський бібліотекар токар комсомолка Неоніла ВИШНЕВ-СЬКА видає книги верстатникам Миколі ВАЛЯВІНУ, Миколі ПЕКАРСЬКОМУ і Михайлові КОЛЯДЮКУ.

Фото Ю. Мосепжника. (Фотокроніка РТАУ).

Дівочий жарти

1. Мені ніколи не приходила в голову думка, що я зможу ще коли-небудь зустрітись з цією людиною, хоч часто замислювалась над тим, яке ж майбутнє спіткало Костю. І ось зустріч.

— Звідки і куди — військова таємниця, а от з ким — інша справа. Пізнавай. Здається, ваша однокурсниця? — Він показав поглядом вбік, де на великому чемодані сиділа, припудрюючи обличчя, товста, присадкувата жінка. — Аня! Так от хто став твоєю супутницею в житті, Косте! Вищезла Аня. Значить, тоді, на вокзалі, все було правда? Аня... Невже вона змогла прийти тобі щастя, Косте? Невже зуміла заступити перед тобою чарівний образ тої, котра дарувала тобі чисте, вірне кохання...

2. Розмова про те, чим більше Люда зачарувувала всіх: вродою чи веселою вдачею, переростала часто між нами, дівчатами, в суперечку. А хазяйка, в якій ми квартирували, не давала дівчині спокою: «Тобі, Людо, в артисти йти, Василюсу Прекрасну на сцені грати».

— А я саме цю професію і влодбала, — двозначно відповіла Люда. — Хіба вчитель не артист? Артист, та ще й який! Кожного дня виступати доведеться. Та й глядачі такі, що проймають оченятами наскрізь.

Вона пустотливо брала під руку портфель, потім робила серйозний вигляд і починала: «Вставайте, дітки. Добрий день». На ці слова вставати доводилося мені. І я, по-дитячому опустивши голову, відповідала на її запитання. Потім заливалась з нею щасливим дівочим сміхом.

В такі хвилини Люда була особливо гарна, і я навіть почала заздрити тому, кого полюбляють оці ясні очі, відберуть спокій. Та про такі речі ми дали одна одній слово не говорити до закінчення училища, та й до серця нічого серйозного не підпускати.

3. — Ой, дівчата, побачимо, як те ваше «серйозне» само до вас добереться, — жартувала хазяйка. І майже вгадала, бо те, що розповім далі, трапалося невдовзі після натяків.

колгоспів, установ і танкового училища. І грим оллесків, ніби вже тоді відчуваючи подих перемоги, сколихнув повітря в залі і, сколихнувши велике металеве число «1945», що висіло через усю залу, злився з чарівними звуками новорічного вальсу.

— Поглянь, — шепнула мені Люда, — наша Аня засланила всіх своїм вбранням. Навіть танцювати не наважується, щоб не зім'яти плаття мабуть...

— Не в цьому річ. Вона боїться впогити, бо парфюмерія на обличчі розлізеться, — ніби в жарт, кинула я подрузі.

Аню на нашому курсі більш ненавиділи, ніж поважали. Не любов до професії, а потяг до звання «вчитель» привів її в училище. Це звання мало допомогти їй якнайшвидше здійснити заповітну мрію — стати дружиною військового, і тільки офіцера.

Я відвела погляд від Ані лише тоді, коли почула майже поруч: «Ні, що він? Я ж те гість. Мене, як і вас, запросили на вечір. Ланкова я, з сусіднього колгоспу».

— Людо, що ти говориш? — хотіла гукнути, та моя Люда вже кружляла в танці з молодим офіцером-танкістом, непомітно киваючи мені, мовляв: «Не видай, гляди ж».

— Костя звати його, — сказала вона мені по дорозі додому.

Костя... З того вечора це слово стало головною темою нашої розмови з Людою, відтоді воно по краплині вливалось в Людине серце п'яний трюнок першого кохання. А згодом я знала про Костю все: і що він з Харкова, і що він один у матері — лікарка, і що для Люди став він найдорожчою людиною.

— А я ж до цього часу не наважуюсь сказати йому правди. Так, як тоді пожартувала, так і вважаю він мене за ланкову. Навіть роботою ланки цікавиться, допитується, чи не важко...

— Людо! Яка ж ти, молодець! Так це ж добре, — вирвалось у мене. — Він любить тебе і, здається, по-справжньому.

Здавалося б, чого ж іще не вистачало їхнім щасливим, коротким побаченням, в яких ніколи брала участь і я? Ми разом в зимові вечори грали в сіжки. Разом лічили зорі па ясиному, весняному небі, разом з Людою цілували Костю в день Перемоги, а потім разом чекали листа від Костиної матері, в якому мав бути дозвіл на його одруження.

— Одружимося, Людо, ти відпочинеш і підеш обов'язково вчитися, з твоїми здібностями потрібно вчитися, — нагадував їй Костя, не відлучаючи того, що ми вже склали державні випускні екзамени.

Я ще не бачила щасливішої усмішки на обличчі Люди, як тепер. Здавалося, все йшло назустріч її щастю: і успішно складені екзамени, що давали право на одержання диплома, про який вона мала сказати Кості в день одержання від його матері згоди на їх шлюб, і вірне незрадливе Костине кохання.

— Скоріше, скоріше б приходив той лист. Та лист давно терся в Костяній кишені. То лист почав робити все рідшими твої побачення з ним.

Людо! Невеличкий трикутник зробив той догожданий день останнім днем вашого побачення.

— Пробач, що так вийшло, — мимрив він тремтячим голосом.

А ти, не розуміючи нічого, з широко розкритими очима, чекала головного, чекала згоди...

— Не подобається матері робота твоя, звучності немає в цьому слові «ланкова». І не модне таке одруження.

— Звучності? Значить, для нашого щастя, Косте, ще звучність потрібна? І матері щоб звучніше було? Щось не відала я цього, Косте, раніше!

— Прости мені...

4. Протяжний свисток паровоза, останні напугані побажання. До побачення, рідні. До побачення хороших, дорогих наших наставників — викладачів. Те, чого ви нас навчили, що вклали в нашу свідомість і наше серця, ми з любов'ю віддаватимемо тим, хто на нас чекає там, у далекій Західній Україні. Це була клятва всього нашого курсу. Всього? А втім, здається, ні. З нами ж не їде Аня. Вона залишається тут, у цьому місті. В неї важлива справа — одруження.

— Чи прийде хоч проводжати? — жартують дівчата.

Та ось і вона пробирається поміж натовпом, поспішає до нашого поїзда, а за нею поспішає якийсь військовий.

Люда швидко кидає свій чемодан у вагон. Уї зупиняє ламкий голос Ані: «Знайомся, Костику, моє однокурсниця».

— Однокурсниця? — і Костя, на здивування Ані, важко опускаючи простягнуту руку, скрикує, ніби від болю:

— Як же це так, Людо?

— То був новорічний жарт, Косте!

— Жарт, жарт, — висгукували на стиках рейок колеса вагону.

— Жарт, жарт — вторили їм гудки паровоза, який стрімголов летів у нічну пітьму.

— Ні, не жарт, — калатало Людине серце, виливаючи свій біль великими краплинками прозорих сльіз, що скочувались по її напрочуд красивому обличчю.

с. Лозоватка
Новопразького району.

Галина БОРОВИК.

ЗАМІСТЬ ОПІКУНА- РАДА ГУРТОЖИТКУ

ЧИТАЧІ
продовжують
РОЗМОВУ

Відважна
КАТЯ

У СВІТЛИХ затишних гуртожитках обласного будівельного тресту мешкає нас понад 250 чоловік. Всі ми працюємо на відповідальних будівельних об'єктах, і ніхто ще не скаржився на нашу роботу. Та от біда: вечорами ніде нам подітися. В кінотеатрах міста не завжди дістанеш квитки на вечірні сеанси, а в гуртожитках про культурне дозвілля не може бути й мови.

Хіба немає тут умов для організації вечорів відпочинку, диспутів, для читання цікавих лекцій? Умови є. Взяти, для прикладу, чоловічий гуртожиток, що по вулиці Шевченка № 38. Є тут хороший червоний куток, є й немало енергійних комсомольців-організаторів, любителів пограти на музичних інструментах. Та, на жаль, це для нас поки що залишається мрією. Бо таких інструментів немає. Не раз ми нагадували про це виховательці Є. Л. Хейсон. Вона пообіцяла разом з головою будівкому І. К. Забровським уладнати цю справу. Але від її обіцянок нам не веселіше. Та й взагалі голова будівкому забув дорогу в гуртожиток.

Ми живемо в найшасливішу епоху. На світлу нашу долю випало будувати комунізм і жити при комунізмі. Тож молода людина вже зараз повинна всебічно готуватись, щоб бути гідною прекрасного майбутнього. І саме в цьому нам потрібна допомога.

Для молоді треба частіше читати лекції на політичні та морально-етичні теми. Проте за час, що минув після XXII з'їзду партії, в нашому гуртожитку не прочитано жодної лекції, навіть бесіди не проведено.

Ось у нас і виникла думка: чи потрібен вихователь у гуртожитку? Обміркувавши цю справу, ми прийшли до висновку, що вихователь не потрібний. І правильно зробила газета «Молодий комуніст», винісши на обговорення громадськості це питання.

Всю політичну і виховну роботу в гуртожитках повинні вести комсомол, рада гуртожитку. В нас, наприклад, в гуртожитку проживає 45 комсомольців. Серед них — багато товаришів, які мають середню спеціальну освіту і можуть, як кажуть, гори перевернути. Треба тільки одне: організувати їх, спрямувати уміння й ініціативу в потрібне русло.

Хочеться ще поставити таке питання. Гребя всі функції вихователя передати раді гуртожитку. Це буде найбільш авторитетний колективний керівник; адже він обирається самими мешканцями гуртожитку.

А що ж насправді виходить? Бере вихователь якийсь захід чи ініціативу на себе, а потім не доводить до кінця. І все лишається по-старому. Ми, наприклад, мали намір як слід новорічний вечір провести в гуртожитку. Продумали все це, вирішили прикрасити ялинку. Після цього порадилася з вихователькою. Єлизавета Львівна Хейсон заперила, що буде все зроблено під її наглядом. Сказала... і не з'явилася більше в гуртожиток. Вечірка зірвалася, хлопці розбрелися хто куди. Адміністрація управління теж забула про нас, навіть не поздоровила з новорічним святом.

Роботу, особливо виховну, треба перебудувати. Вона повинна відповідати вимогам сьогодення. І цього можна досягти, коли наш будівком і його голова І. К. Забровський, бюро комсомольської організації і його секретар В. Богуненко поставлять в центрі своєї уваги роботу з активом гуртожитку.

Ми — дорослі люди, маємо вже певний життєвий досвід, деякі організаторські навички і можемо цілком обійтися в гуртожитках без «цяцьок». Не буде таких опікунів у гуртожитках — буде краще поставлена культурно-масова і виховна робота на громадських засадах.

І. РУДИК — голова ради гуртожитку, І. РОЗДОРОЖНИЙ, І. ЛАВРОВ — члени ради гуртожитку, В. ІМШИН — слюсар.

ВИМУШЕНА СКЛАДЧИНА

ЩО ВЕСНИ збирається молоді другого відділку досвідно-показового господарства «Червоний земле-роб» Бобринецького району біля клубу, і починається: — Скінемось? — А що ж робити... Збирай, Митько, по карбованцю...

Отож гроші зібрано, на них купується волейбольний м'яч і сітка. Кілька хлопців ідуть до місцевого ліска, зрубують двоє дерев для ігрового майданчика.

На перших порах грають дружню, та з часом спортивний вогник починає згасати. А підтримати його нікому. Правда, вранці-години в селище Мирний «заскакують» спортивні керівники району. Але що ж від того?

А на комсомольських зборах спорт не сходив з порядку денного. Це питання гаряче піднімали юнаки і дівчата. І завжди їх запевняли, що все буде зроблено, буде подано практичну допомогу. Ці обіцянки давали керуючий відділком т. Скрипник, директор господарства т. Усенко та секретар партійної організації т. Дорошенко. І, як правило, ці обіцянки ніхто не виконував. Так минули роки, змінювались комсомольські вожаки і головні низового колективу «Колгоспник», припадали пилком резолюції і постанови...

З кожним роком розши-

рюється селище, зростає комсомольська організація відділку. Ось уже другий рік в селищі працює восьмирічна школа. Садіба відділку прикрасилася спортивним майданчиком школи. А про розвиток фізкультури і спорту для робітничої молоді, як і раніше, у відділку мало хто думає.

Зараз комсомольську організацію і низовий колектив очолює енергійний молодий механізатор Валентин Івлев. Дечого йому вже вдалося добитися. Але виникає побоювання, що добрий початок може стати трагічним кінцем. Справа ось у чому. В одній із кімнат клубу є кімната для ігор. Тут вдалося встановити лише більярд. Три вечори на тиждень збирається тут стільки гравців, що ніяк і кия відвести для удару.

Ще прикріша доля спіткала настільний теніс: не знайшлося для нього місця.

Оце і вся спортивна діяльність в селищі Мирний. Все ж навіть при досить малих можливостях можна було б зробити більше. Є, наприклад, в клубі шахи. Іноді навіть грають в них. А про те, щоб організувати і провести турнір, ніхто не здогадається.

Нещодавно комсомольці вирішили організувати футбольну команду. Та директор господарства т. Усенко знову відмакується:

— Гетри... майки... бутси... Що ви, це ж дуже дорога розвага! А втім, подумаємо...

Думав, думав і виділив на два відділки радгоспу аж... 70 карбованців.

Ось так керівники дбають про фізкультурно-масову роботу серед молоді. Але ми не вигороджуємо і комітет комсомолу відділку на чолі з т. Івлевим. Мало ходити, добиватися, прохати. Треба й самим, засучавши рукави, братися за діло. Адже хіба, наприклад, легка атлетика вимагає складного інвентаря?

Весня не за горами. Тож в новому сезоні хочеться почути діалог, дею відмінний від попередніх весен:

— Позмагаємось?
— А чому б то й ні!
Хіба ми слабші від сусідів!

В. ПРОЦЕНКО.

Бобринецький район.

Люблять, поважають Катю Лукоянову в колгоспі «Перемога». Дівчина — досвідчена телятниця. Це для неї не просто робота, а покликання в життя.

Артільне стадо росло на її очах. Не обходило, звичайно, без труднощів. Одного разу, взимку посушливого року, сутужно стало на фермі з кормами. Тварини ослабли, хворіли. Після багатьох турбот Катя звернулася до бригадира Павла Анісімова з проханням дати дозвіл згодувати телятам частину сена, залишеного на весні. «Але, як ти до нього доберешся? — здивувався бригадир. — Адже скрита на схилі яру, по саму маківку занесена зметами. Кінь не осилить до неї дороги». Тонучи по груді в снігу, дівчина виволала «провізію» для молодяка на лижах, пристосованих замість санок. Три кілометри — туди, три — назад. Іноді залишали сили, але воля перемагала. Всіх тварин вдалося врятувати.

За самовіддану працю правління колгоспу збудувало для Каті і її сестри Ганни новий будинок. Веселим було новосілля. Не менше раділи і односельчани.

Одного разу, прийшовши вранці в телятник, Лукоянова почула тривожне микання. В чому справа? Можливо, тварини бояться грози, що розбушувалися з ночі? Але звідки пахне димом? Ой, вогонь!

Ще мить, і Катя, пославши подружку за допомогою, кинулася відчиняти всі перегородки, за якими знаходилося 60 телят. Як тільки була виведена половина тварин, із стелі впало декілька палаючих жердин. З трудом перескакуючи через них, Катя буквально на собі винесла третє... п'яте... десяте теля. Нестерпно жарко. Дим їсть очі. Чому вона зразу не догадалася про бочку з водою? Дівчина з голівкою поринає в неї. Краще.

Знову пробирається рятувати тварин. П'ятнадцять... Сімнадцять... Двадцять... Вода в бочці уже не освіжає — тепла. В дим майже нічого не видно. Двадцять восьме... Тридцять... Останнє — тридцять друге... Щось важке, пекуче вдарилось об плече. Надирно промучало теля в саме вухо. Катя втратила свідомість. Люди, які підоспіли на допомогу, підібрали відважну дівчину. Лікарняна палата. Лікарі днюють і ночують біля хворої.

Проїшов час. На місці згарища виросла велика шаклоблочна будівля ферми. Постановою сільської Ради ім'я Каті Лукояновой присвоєно фермі колгоспу.

Про подвиг дівчини-чумокі стало відомо далеко за межами тутешніх місць. Указом Президії Верховної Ради РРФСР за мужність і самовідданість, проявлені при врятуванні колгоспної худоби, від імені Президії Верховної Ради СРСР вона нагороджена медаллю «За відвагу на пожежі». Напутнє слово Микити Сергійовича Хрущова делегатам XXII з'їзду партії — з новими силами взятися за роботу — близько сприйняли Катя Лукоянова, всі тваринники сільгоспартілі. Вони прагнуть здати як можна більше м'яса, молока, масла.

Л. ДАНИЛОВ.
(Кор. ТАРС).

Удмуртська АРСР.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Двоє на одному парашуті

Указом Президії Верховної Ради СРСР за мужність, відвагу і товариську виручку, проявлені у складних умовах при здійсненні тренувальних парашутних стрибків з літака, медалі: «За відвагу» нагороджені: ефрейтор Бобрушко Янош Михайлович, рядовий Бельський Геннадій Миколайович.

Першим літак покинув ефрейтор Янош Бобрушко.

Слідом за товаришем стрибав рядовий Геннадій Бельський. І тут трапилось непередбачене — головний парашут не розкрився.

Швидкість падіння все зростала і зростала. Але на шляху Геннадія виявився парашут Бобрушка. Бельський, ударившись в нього з такою силою, що пробив купол.

Цілковите самовладання дозволило двом комсомольцям зробити майже неможливе. Бельський з допомогою Бобрушка протягнув свій парашут через дірку в куполі і розкрив його. Купол розправився і розкрив парашут Бобрушка. Падіння припинилось. Приземлення пройшло благополучно.

Подарунок дівчопільцям

Напередодні Нового року жителі села Дівоче поле Олександрійського району одержали чудовий подарунок: став до ладу колгоспний Будинок культури на 450 місць. В споруді — просторе фойє, дві кімнати для гуртової роботи, приміщення для бібліотеки, для стаціонарної кіноустановки, більярдна.

Новий заклад культури споруджувала колгоспна будівельна бригада, яку очолював І. Тельнюк. Нещодавно сільський драматичний колектив показав прем'єру драми нашого земляка С. Голованівського «Дальня луна». Головні ролі у виставі виконали зоотехнік В. Чугуй, ветфельдшер О. Войтюк, колгоспники В. Терещенко, В. Маленко та інші.

К. РУБАН.

На знімку: Будинок культури.

Фото К. ВАСИЛЬКА.

Пишіть!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00024.

Зам. № 659. Т. 27.000.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.